

Dr David Howard, Joshua-Ruth, sesja 22, Wprowadzenie do sędziów

© David Howard i Ted Hildebrandt

To jest dr David Howard w swoich naukach na temat ksiąg Jozuego poprzez Rut. To jest sesja 22, Wprowadzenie do sędziów.

Witam, tu doktor David Howard. W tej części przedstawimy Księgę Sędziów.

Zatem następne wykłady, jeśli śledzicie je, to jest początek nowej książki, oczywiście podążającej za księgą Jozuego. Jest to druga księga tego, co w kanonie hebrajskim nazywa się Byłymi Prorokami, a Jozue jest pierwszą. W nieformalnej nomenklaturze wśród chrześcijan, jak się to często nazywa, nazywa się je księgami historycznymi, co znowu może być nieco mylące, ponieważ, powiedziałbym, istnieje również dokładna historia zapisana w Księdze Rodzaju, Wyjściu i Liczbach.

Te książki są kontynuowane w tym wątku. Do filmów powinno być dołączone źródło informacji, które będzie moim zarysem Księgi Sędziów i będziesz je miał do dyspozycji. Jeśli chcesz to wyjaśnić w trakcie naszej pracy, prawdopodobnie będzie to pomocne.

Zauważycie, że zbudowałem zarys wokół idei odstępstwa Izraela i porzucenia Boga przez Izrael, i niestety wydaje się, że jest to temat przewijający się przez całą książkę. Zatem mając na uwadze, że Księga Jozuego jest bardzo pozytywna, jeśli chodzi o to, co się dzieje, co Bóg robi dla swojego ludu, jak w większości reagują i są posłuszni, jak jest to wypełnienie tak wielu obietnic i że jest to pierwszy raz żyją bezpiecznie jako naród na tej ziemi. Wygląda na to, że większość Kananejczyków została wypędzona.

W Księdze Sędziów znajdujemy ciemną stronę tego rodzaju historii, ponieważ okazuje się, że wielu Kananejczyków nie zostało wypędzonych i sprawiają Izraelitom kłopoty, a Izraelici wydają się być dobrowolnie sprowadzeni na manowce przez swoje postępowanie wobec sąsiadów Kananejczyków. W tej księdze jest powtarzający się cykl grzechu i niewoli, a następnie Bóg wybawia ich z następnym sędzią, ale jest to po prostu powtarzający się cykl i wydaje się, że tak naprawdę wydaje się, że nie przebiega on tylko prosto, ale w dół. Będziemy więc o tym mówić wielokrotnie podczas przeglądania książki.

Zacznijmy więc od pomyślenia o tytule księgi w naszych Bibliach, która nazywa się Sędziowie i jest to po prostu tłumaczenie hebrajskiego terminu, który się za nią kryje, Shofatim, co oznacza sędziów. Zasadniczo jest to księga o 12 sędziach w Izraelu, od rozdziałów 3 do 16, na przestrzeni kilkuset lat. Jeśli chodzi o autorstwo książki, tak naprawdę nie wiemy.

Książka ta nigdzie nie rości sobie prawa do autorstwa i nie ma innego miejsca w Piśmie Świętym, które mówiłoby o autorach sędziów. Tak więc, jak powiedziałem w związku z Księgą Jozuego, tak naprawdę wszystkie księgi historyczne od Jozuego aż do Estery w kanonie protestanckim, wszystkie te księgi są anonimowe. I tak późna tradycja rabiniczna przypisała Samuelowi autorstwo sędziów, co z całą pewnością jest możliwe.

Był ostatecznym sędzią na początku 1 Księgi Samuela, ale w samej Biblii nie ma na to dowodów. Więc po prostu pozostawimy to pytanie dotyczące autorstwa w zawieszaniu. Jeśli chodzi o datę napisania książki, znowu tego tak naprawdę nie wiemy.

Z pewnością został napisany po końcowych wydarzeniach tego okresu, a było to około 1050 roku p.n.e. Dzieje się to tuż przed objęciem władzy królewskiej pod rządami pierwszego króla w 1 Księdze Samuela, Saula, i tuż przed wstąpieniem Dawida na króla w 1 Księdze Samuela. Saul został królem około 1050 roku p.n.e., a Dawid około 1010 roku p.n.e., a te wydarzenia mają miejsce wcześniej.

To data wydarzeń. Zatem pisanie miało nastąpić w pewnym momencie po tych wydarzeniach, ale nie wiemy, jak szybko potem. W rozdziale 18, wersecie 30 znajduje się wzmianka o dniu niewoli tej ziemi.

I jest to prawie na pewno nawiązanie do niewoli babilońskiej, wygnania ludu do Babilonu. Wydaje się więc, że to małe stwierdzenie zostało napisane setki lat później. Nie jesteśmy do końca pewni, czy cała książka została napisana w tamtym czasie, czy też dodano coś, aby było bardziej jasne w tym momencie książki.

Ale z pewnością trzeba powiedzieć, że jest skomponowana, przynajmniej część książki powstała znacznie później. W rozdziale 1 wersecie 21 znajduje się inna wzmianka o Jebusytach, a mianowicie o mieszkańcach tak zwanej Jerozolimy, że Jebusyci mieszkają w Jerozolimie po dziś dzień. W 1 Księdze Samuela znajdujemy, że Dawid wyzwolił Jebusa.

Zdobyl Jebusa i zamieszkał w swoim mieście, mieście Dawida, zwanym Jerozolimą. Był to rok około 1003 p.n.e., siódmy rok panowania Dawida. Po zdobyciu przez Dawida Jerozolimy Jebusyci w dużej mierze zostali rozproszeni i nie liczyli się tak bardzo.

A więc nawiązanie do Jebusytów mieszkających tam do dziś. Wygląda na to, że ta część książki została napisana przed zdobyciem miasta przez Dawida. Zatem w książce znajdują się różnego rodzaju wskaźniki dotyczące czasu jej napisania.

A może książka była zbiorem różnych rzeczy. Mamy historie, zapisy oceniające 12 różnych sędziów i być może były tam zebrane różne fragmenty. W zasadzie istnieją

dwa wprowadzenia do tej księgi: rozdział 1, werset 1, rozdział 2, werset 5, a następnie 2.6 do 3.6. A może to są osobne sprawy.

Może więc książka powstawała przez jakiś czas. Jeszcze raz, co do ostatecznej formy tej księgi, zdecydowanie stwierdzam, że zostało to zrobione pod natchnieniem i przewodnictwem Ducha Świętego, ale mogło to zostać zrobione nie wszystko na raz, ale w różnych momentach. Ostatecznie nie mamy więc żadnych wyraźnych wskazówek co do daty powstania tego tekstu.

Jeśli chodzi o jedność książki, myślę, że to, co właśnie powiedziałem, jest prawdopodobnie czymś, o czym powinniśmy pamiętać. Podwójne wprowadzenie do książki, o którym będziemy mówić później. Następnie rdzeń księgi z okresem sędziów, opis 12 sędziów od rozdziału 3, werset 7, do rozdziału 16, werset 31, koniec księgi.

Są też dwa rodzaje, moglibyśmy nawet nazwać to dodatkami, rozdziały 17 i 18, a następnie 19 do 21. Zatem książka ma inny charakter w zależności od tego, gdzie ją czytamy. Wielu krytycznych uczonych powiedziałoby oczywiście, że wszystkie one pochodzą z różnych źródeł i różnych czasów.

I bardzo dobrze, że tak może być, ale ewangelicy twierdzą, że kiedy ostatecznie zebrało się to w takiej postaci, w jakiej ją mamy, jest to część Pisma Świętego, o której mówi Paweł. Całe Pismo Święte jest natchnione przez Boga, 2 Tymoteusza 3, 16. A ostateczna forma księgi jest tym, co naprawdę ma znaczenie, gdy wszystkie te rzeczy się łączą.

I to właśnie zainspirował duch. Jaki jest cel Księgi Sędziów? Dorastałem w kręgach Bożych i właściwie już w czwartej klasie czytałem Biblię. Zachęcano mnie do przeczytania jej jako dziecko i od tego czasu czytałem ją wiele razy.

W niektórych kręgach, w których dorastałem, a nawet jako młody dorosły, sędziowie, Jozue i inne książki z tej sekcji były postrzegane po prostu jako historia Izraela. I to jest właśnie historia, jaką czytaliśmy w amerykańskim podręczniku historii lub historii Cesarstwa Rzymskiego. Oto historia Izraela.

I w pewnym sensie ukryte za tego rodzaju stwierdzeniem, niezależnie od tego, czy jest ono wyraźnie stwierdzone, czy nie, ale w sposób dorozumiany z pewnością wydaje się czasem, że kryje się za tym przekonanie, że jest to historia dla samej historii. Pisanie historii tylko po to, by przekazać nam fakty dotyczące wydarzeń z tego stulecia, tamtego stulecia, z życia Izraela. Ale powiedziałbym, że nie.

Wszystkie książki historyczne opowiadają o wydarzeniach historycznych, ale w znacznie ważniejszym celu. I taki jest cel ukazania, jak Bóg działa poprzez historię i

przez ludzi, czasem wbrew ludziom, czasem przeciwko ludziom. Zatem za napisaniem Księgi Sędziów i innych ksiąg kryje się o wiele bardziej teologiczny cel .

Myślę, że przekonamy się o tym, przyglądając się strukturze i niektórym szczegółom książki. Ale zasadniczo myślę, że ta książka pokazuje konsekwencje nieposłuszeństwa Bogu. Mamy ten powtarzający się cykl schodzenia w dół.

Niestety, w tej księdze jest więcej chaosu i odstępstwa niż w większości ksiąg Starego Testamentu. I tak to jest cykl spadkowy. Wskazuje to także na coś innego, a mianowicie na korzyści płynące z posiadania króla w Izraelu i nad nim.

W tym czasie nie jest określony żaden konkretny scentralizowany lider. Jeśli przypadkiem oglądaliście te wykłady, pod koniec naszych dyskusji na temat Jozuego wspomnieliśmy, że kiedy Jozue wstąpił na stanowisko władzy po Mojżeszu, było jasne, że był wcześniej przez długi czas przygotowywany. W Pięcioksięgu Jozue jest wielokrotnie wymieniany jako wyznaczony następca Mojżesza.

W Księdze Jozuego nie ma nic podobnego, wskazującego na jego wyznaczonego następcę. I wtedy dowiadujemy się, że w Księdze Sędziów wszystko jest zdecentralizowane. Nie ma scentralizowanego uwielbienia ani przywódcy, wokół którego można by się zgromadzić.

A książka kończy się stwierdzeniami, że każdy postąpił właściwie w swoich oczach, bo nie ma króla. Jeśli śledziłeś wykłady na temat Jozuego, pamiętasz, że mówiliśmy o królu jako o scentralizowanym przywódcy, który jest wzorem naśladowania Boga, zakorzenienia w Bożym Słowie i przykładem dla ludzi. I myślę, że Księga Sędziów mówi, że gdyby istniał król podobny do wzorcowego króla, jakiego zamierzył Bóg, a wzór na to znajduje się w 17 rozdziale Księgi Powtórzonego Prawa, gdyby istniał taki król, który przewodziłby ludziom w uwielbieniu Pana , sytuacja wyglądałaby znacznie lepiej.

Zatem, gdy księga mówi nam na końcu, że potrzebny jest król, wskazuje nam to na potrzebę posiadania króla, no wiecie, w tamtych czasach w Izraelu nie było króla, w wyniku czego każdy szedł swoją drogą. I prowadzi nas to do ksiąg Rut i Samuela, gdzie faktycznie dochodzi do ostatecznego ustanowienia władzy królewskiej. Pod względem miejsca Księgi Sędziów w kanonie, w porządku ksiąg Starego Testamentu, mieści się ona w logicznym miejscu.

Przedstawia wydarzenia Jozuego i kolejne stulecia. Jeśli wydarzenia Jozuego miały miejsce na początku, pod koniec XIV wieku i w XIII wieku p.n.e., to Księga Sędziów rozgrywa się w ciągu tych kilkuset lat pomiędzy tym okresem a czasami Dawida, Saula i Samuela w połowie tysiąclecia. p.n.e., 1050, 1010 i tak dalej. Chronologicznie następuje po Jozuem, chronologicznie Księga Rut zaczyna się od słów o dniach, w

których sędziowie sądzili, a zatem dzieje się to w tym czasie i poprzedza księgi Samuela.

Tak jest także w kanonie hebrajskim. Nie ma tam Księgi Rut, ale w kanonie hebrajskim mamy Jozuego, Sędziów, a następnie 1 Samuela i 1 Królewską. Jeśli chodzi o daty wydarzeń, mów o dacie powstania, ale o dacie wydarzeń, odsyłam cię do szerszej dyskusji we wstępie do Księgi Jozuego na temat ich powiązania, kiedy myślimy, że Exodus miał miejsce z Egiptu i moim zdaniem miało to miejsce prawdopodobnie w połowie XIV wieku p.n.e., być może 1446 to dokładna data.

Powodem, podstawą tego datowania jest 1 Królewska rozdział 6 werset 1, który mówi, że Salomon położył fundamenty pod świątynię, dokładnie 480 lat po wyjściu z Egiptu i to się dzieje, wiemy, że dzieje się to w czwartym roku Salomona w takim i - taki miesiąc i rok to byłoby 966, 967, 480 lat wstecz jest 446. Następnie po 40 latach wędrówki po pustyni weszli do Kanaanu około 1406, 1400 i tak dalej. Zatem okres Sędziów przypada na okres 14, 13, 12 i 1100 r. p.n.e., być może blisko 400 lat .

Są uczeni, większość z was, obecnych stypendystów, jest zdania, że nie, okres Sędziów jest znacznie bardziej skompresowany i miało to miejsce po roku 1200 p.n.e., kiedy miały miejsce wielkie zniszczenia i przewroty społeczne w całym basenie Morza Śródziemnego, a okres Sędziów Sędziowie mieli zostać skompresowani do okresu około 150 lat, od około 1200 lub mniej do około 1050 roku p.n.e. Wspomnę jeszcze o chronologii zawartej w książce. Jeśli weźmie się pod uwagę liczby, które są podane dla każdego sędziego, a powiedziano nam, że dotyczy prawie każdego sędziego, sędzia sądził tę ziemię przez tyle lat, a ziemia odpoczywała przez 40 lub 80 lat.

Jeśli dodasz wszystkie te liczby, suma będzie znacznie większa niż mieści się w okresie, o którym wiemy, zwłaszcza gdy zaczniesz dodawać daty Samuela, Saula i Dawida. Tak więc, niezależnie od tego, czy umieścimy Exodus, czy też początek tego okresu umieścimy na XV w., na koniec XIII w., początek XIII w., czy też umieścimy go na rok 1200 lub później, wciąż musimy myśleć o chronologii, która nie polega jedynie na położeniu kresu zakończyć liczby w Księdze Sędziów, ponieważ sięgają ponad 500 lat. Jest za duży, żeby się w to zmieścić.

Czasami więc odnosimy wrażenie, że Księga Sędziów ułożona jest ściśle chronologicznie i każdy sędzia był sędzią całego narodu, ale myślę, że czytając uważniej, okazuje się, że obraz sędziów, niektórzy z sędziów byli po prostu kierował ludźmi na określonym obszarze kraju i mogło to nastąpić w pewnym czasie, który pokrywał się z pracą innego sędziego w innej części kraju. Tak więc, jeśli wejdziemy w szczegóły dotyczące sędziów robiących to czy tamto, zobaczymy, że mogą oni przewodzić tylko kilku plemionom, a nie całemu narodowi. Dlatego też uważam, że lepszym modelem jest myślenie o kadencji każdego sędziego pokrywającej się z pracą

innych sędziów i możemy to ująć w okresach, w których widzimy ustalone daty wyjścia z Egiptu oraz okres Dawida i Saula.

Oto tło historyczne Księgi Sędziów. Dzieje się to w – obejmuje dwie epoki w oznaczeniach archeologicznych zwane późną epoką brązu i wczesną epoką żelaza. Późna epoka brązu datuje się we wschodniej części Morza Śródziemnego od około 1550 roku p.n.e. do około 1200 roku.

To czas wielkiego bogactwa i dobrobytu. Są duże miasta. Znajdują się tam duże budynki użyteczności publicznej.

Istnieje – wykopaliska archeologiczne wykazały społeczeństwa, nie tylko społeczeństwa rolnicze, ale społeczeństwa zurbanizowane i bardzo – nastąpił znaczny rozwój narzędzi i społeczeństwo radziło sobie całkiem nieźle. W Księdze Jozuego, w Księdze Liczb, widzimy wielkie miasta otoczone murami, które widzicie w Kanaanie. Potwierdzają to przeprowadzone wykopaliska archeologiczne.

Zatem wszystko ma miejsce do około 1200. Potem następuje przemieszczenie masy. To prawie jak następstwo wojny nuklearnej.

Miasta są zrównane z ziemią i spalone na całym obszarze Morza Śródziemnego, nie tylko w Kanaanie czy w ziemi izraelskiej. Mamy do czynienia z masowymi migracjami ludzi, wysiedleniami, zupełnie jak we współczesnych czasach. Mamy też ludzi wysiedlonych przez różne grupy terrorystyczne i tak dalej.

Jest – w tekście egipskim, jest grupa przeciwników Egipcjan zwana Ludami Lądowymi i Morskimi, która migrowała z czegoś, co wydaje się być obszarem Morza Egejskiego, i przybyli, byli zaciekłymi wojownikami i pokonali lud przez wschodnią część Morza Śródziemnego. Zatem wszystko to dzieje się w – moim zdaniem – połowie okresu sędziowskiego, około roku 1200 i później. A po roku 1200 – taka cywilizacja upadła.

Ludzie są po prostu rozproszeni po obszarach wiejskich. Nie macie kwitnących wielkich miast. Społeczeństwo uległo pewnego rodzaju rozpadowi.

A zanim społeczeństwa we wschodniej części Morza Śródziemnego zaczną się odradzać, potrzeba kolejnych 150 lub kilkuset lat. I tak, w Biblii znajdziecie Dawida, a potem Salomona, którzy zaczęli ponownie budować Jerozolimę i inne miejsca – Samarię i Megiddo. I tak następuje okres około 200 lat, podczas którego wszystko się załamuje i wszyscy żyją na wsi, po prostu mogą przetrwać, a potem wszystko wraca – wraca.

Tak więc późna – wczesna epoka żelaza I jest zwykle określeniem tych 200 lat. II epoka żelaza rozpoczyna się około 1000 roku p.n.e. i trwa kilkaset lat. Takie jest tło dla Księgi Sędziów.

Jak możesz sobie wyobrazić, nawet w samym określeniu epoki żelaza, następuje przejście w narzędziach z brązu, które są nieco bardziej plastyczne, do twardszych narzędzi i skuteczniejszej broni – włóczni i innych rzeczy, w tym żelaznych rydwanów w Epokę żelaza. Ale te nie są tak naprawdę rozwinięte aż do końca okresu Żelaza I. Takie jest więc tło Księgi Sędziów.

I nie powinno nas to dziwić, bo sama Księga Sędziów opisuje chaos. Nie opisuje tych – wszystkich tych dodatkowych wydarzeń zewnętrznych. Nie mamy zapisów dotyczących tych rzeczy, o których wspomniałem.

Nie mamy konkretnych zapisów dotyczących wielkich zniszczeń około 1200 roku. Jednak przez cały ten okres mamy poczucie chaosu. Nie powinno nas zatem dziwić, że za tymi wydarzeniami kryją się inne wydarzenia, które znamy ze źródeł zewnętrznych – z archeologii, z tekstów literackich, ze wschodniego obszaru Morza Śródziemnego i z Egiptu.

Dwa osiągnięcia technologiczne, na które warto zwrócić uwagę we wczesnej epoce żelaza. Jednym z nich był rozwój żelaznych narzędzi i broni, jak już powiedzieliśmy. Pozwoliło to na bardziej wyrafinowane rolnictwo, a ludzie zaczęli wracać do zdrowia po przebywaniu na pustyni.

A także techniki wojskowe. A po drugie, nastąpił rozwój otynkowanych cystern – cystern, które – w których przechowywano wodę. I otynkowano je, żeby dłużej zatrzymywały wodę.

Zatem zjawisko to zaobserwowano po raz pierwszy archeologicznie w epoce żelaza 1 w całej Palestynie. Uwolniło to zatem osady od uzależnienia od studni, źródeł i zbiorników wodnych. Mogli zbierać wodę niemal wszędzie.

I to wszystko – to jest rozwój sytuacji pod koniec tego okresu. Jeśli chodzi o przeciwników Izraela, w Księdze Jozuego mamy Kananejczyków, Amorytów, Chiwwitów, Jebusytów i tak dalej. Zwykle jest to grupa sześciu lub siedmiu narodów.

W Księdze Sędziów nie jest tego zbyt wiele, ale niektóre z nich są wspomniane. Ale największą grupą pod koniec tego okresu są Filistyni. Filistyni po raz pierwszy zaczynają pojawiać się jako główna, możliwa do zidentyfikowania grupa.

Mieszkali na południowo-zachodnim wybrzeżu Kanaanu, nad Morzem Śródziemnym. I mieli ich trochę – z nimi było powiązanych pięć głównych miast. W ostatnich dziesięcioleciach prowadzone były prace wykopaliskowe na terytorium Filistynów.

Na tym obszarze zidentyfikowano możliwą do zidentyfikowania ceramikę filistyńską, kulturę i społeczeństwo. Wygląda na to, że Filistyni wyemigrowali z obszaru Morza

Egejskiego i osiedlili się około 1200 roku. Co ciekawe, ich ceramika bardzo przypomina bardzo wyrefinowaną ceramikę grecką i mykeńską z wysp greckich.

Ale to rodzaj... znacznie bardziej prymitywnej imitacji tych. Są starannie wykonane, naszkicowane i tak dalej. Ceramika Filistynów naśladuje to, ale w znacznie bardziej prymitywny sposób.

To typowo – jest na nim charakterystycznie czerwono-czarna farba. Ale poza tym jakość wykonania nie jest tak doskonała, jak w pięknych greckich przedmiotach w ceramice mykeńskiej z wcześniejszego okresu. Zatem okres rozgraniczenia z roku 1200 potwierdza także ceramika znaleziona na stanowiskach filistyńskich.

Oczywiście Samson był głównym sędzią, który sprzeciwiał się Filistynom. A także Jefte. Ale Samson był tam najważniejszy.

Biblia przedstawia Filistynów jako naród raczej szorstki. Opisuje ich niejednokrotnie jako nieobrzezanych. Wiemy jednak, że inne kultury praktykowały obrezanie z innych powodów, niekoniecznie związanych z przymierzem.

Zatem to nie było tak, że tylko Izrael praktykował obrezanie i nikt inny. Jednakże Filistyni zostali wyróżnieni po części dlatego, że zostali zidentyfikowani jako nieobrzezani. A stereotyp współczesnych czasów jest często taki, że tak naprawdę byli to grubi i zacofani ludzie.

Jednak ostatnie odkrycia na terytoriach filistyńskich wykazały, że były one znacznie bardziej rozwinięte, niż wcześniej sądzono. I mieli własnego boga o imieniu Dagon lub Dagon. Byli zorganizowani w pewnego rodzaju konfederację pod przewodnictwem pięciu panów lub wodzów w tych pięciu głównych miastach.

Wspomniano o tej charakterystycznej ceramice filistyńskiej. Nie zachowały się żadne teksty filistyńskie, o których wiemy. Ale w zasadzie – po przybyciu około 1200 roku i później, rozkwitły przez pewien czas, ale wygląda na to, że w pewnym sensie rozproszyły się i zasymilowały z innymi kulturami kananejskimi.

Nie widzimy więc możliwości do zidentyfikowania kultury filistyńskiej rozkwitającej przez stulecia po tym wydarzeniu. To tylko przez pewien czas, we wczesnej epoce żelaza. Dużym problemem dla Izraelitów w okresie sędziów był konflikt pomiędzy ich – tym, czym powinni byli podążać, ich religijną i duchową wiarą w Pana, a konfliktem z pogańskimi bogami, Kananejczykami, i tendencją, skłonność Izraela polegała na naśladowaniu innych bogów i bogiń.

I wydaje się, że to powracająca rzecz w Księdze Sędziów. Co więc okazało się taką atrakcją? I o tym porozmawiamy w osobnym odcinku. Dlaczego Izraelici w dalszym

ciągu zwracali się do innych bogów i bogiń i ściskali ich? Ale teraz porozmawiamy tylko o tym, kim są główni bogowie i boginie samych Kananejczyków.

Kananejski system religijny obejmował sporo bogów. A najwyższym bogiem w systemie kananejskim był bóg o imieniu El. Termin ten w językach semickich, w tym hebrajskim, oznacza boga lub Boga.

Czasami termin ten jest używany w Biblii jako krótka forma większego słowa – hebrajskie słowo oznaczające Boga to Elohim. Czasami jest to po prostu El, odnoszące się do prawdziwego Boga w Biblii. Jednak w panteonie kananejskim nie odnosiło się to do prawdziwego boga.

Odnosiło się to do głowy panteonu kananejskiego. Był raczej oderwanym, starszym mężem stanu. Jeden z moich profesorów w mojej pracy doktorskiej miał wykład zatytułowany Stary człowiek z białą brodą.

A to był jego wykład o El. I powiedział, że obrazy, które mamy na renesansowych malowidłach w Kościele Bożym, to ta postać, sięgająca czasów El. Czy to prawda, czy nie, nie jestem pewien, czy to kupuję.

Ale El był dobrym bogiem, dobroczynnym bogiem. Według mitologii kananejskiej sprawiał wrażenie oderwanego od wszystkiego, co działo się w nim i wokół niego. Ale nie miał prawdziwej władzy.

Prawdziwym potężnym i w pewnym sensie de facto najwyższym bogiem Kananejczyków był jego syn Baal. Zatem Baal był w rzeczywistości bogiem, którego widzimy w Biblii jako głównego boga Kananejczyków. W rzeczywistości El miał żonę imieniem Aszera.

Widzimy to określenie w Biblii, zwykle wymawiane jako Aszera. W Biblii znamy ją głównie z biegunów, coś w rodzaju słupów totemowych w kulturach Indian amerykańskich i rdzennych Amerykanów. Słupy Aszery, które ludzie wzniesli na jej cześć lub dla niej.

A więc to jest żona Ela, matka Baala. Baal miał żonę, Astarte, Asztarot lub Asztoret, różne sposoby pisowni. Widzicie więc cały system bogów i bogiń.

Było ich wielu. Istniali bogowie i boginie zarówno płci męskiej, jak i żeńskiej. Baal miał siostrę.

Aszera El miała także córkę o imieniu Anat. A Anat była siostrą Baala. Była raczej przerażającą boginią.

Była wojowniczką. I walczyła z wrogami Baala. A czasami, gdy Baal był obezwładniony lub nawet uważany za martwego, to ona niszczyła jego wrogów, a on był w stanie ponownie powstać z martwych.

Baal miał wrogów. Pójdziemy tutaj. Jeden bóg, jeden bóg kananejski, miał na imię Mot.

A znaczenie jego imienia to śmierć. Kolejnym bogiem jest Yam. A znaczenie tego imienia to morze.

Zatem Yam był bogiem morza. Był czymś w rodzaju wielkiego potwora morskiego. Mot był bogiem podziemi i umarłych.

I mieli konflikty z Baalem. Istniała mitologia, którą znajdujemy w tekstach kananejskich, mówiąca o tym, że Baal zostaje zabity przez swoich wrogów i umiera. A potem pojawia się Anat i sieka ich wszystkich.

A kiedy zostaną posiekani, Baal będzie mógł ponownie powstać z martwych. I pamiętajcie, jak powiedzieliśmy w innych kontekstach, Baal jest postrzegany jako bóg burzy. Jest jeźdźcem chmur.

To on zesłał burzę. On jest tym, który wysyła błyskawicę. Ale on zsyła deszcz.

A deszcz nawadnia ziemię i czyni ją żyzną. Zatem ten cykl śmierci Baala i jego ponownego zmartwychwstania jest powiązany z cyklami rolniczymi roku. Kiedy Baal umiera, nadchodzi zima, kiedy plony nie rosną.

Kiedy zmartwychwstanie, nadejdzie wiosna i plony zaczną rosnąć i tak dalej. Pozwolę sobie tutaj na stwierdzenie w nawiasie. Być może podczas czytania lub w miejscach zwanych specjalnymi programami telewizyjnymi w Ameryce, na History Channel lub Discovery Channel, natknąłeś się na umieszczanie Biblii w kontekście, umieszczanie biblijnej historii Jezusa jako boga, jak Sam Bóg, który umarł, a potem zmartwychwstał, umieszczając to w kontekście takich historii.

Są też inne historie w innych kulturach, w których pojawia się idea umierającego i zmartwychwstającego Boga. Jak zobaczycie, istnieje nurt nauki, który lubi umieszczać chrześcijańską historię o tym, kim jest Jezus, w kontekście historii o umieraniu i zmartwychwstaniu Boga, twierdząc, że zasadniczo historia Nowego Testamentu jest taka sama, jak historie o Baalu i inne historie. Naprawdę nie jest inaczej.

Jednak zasadniczą różnicą, powiedziałbym, jest to, że nigdzie w Biblii nie znajdujemy żadnej wzmianki o wielokrotnej śmierci i zmartwychwstaniu Jezusa. Podczas gdy w tego rodzaju rolniczych warunkach bogowie umierają i powstają każdego roku. Więc to zupełnie inna sprawa.

To naprawdę nietrafione porównanie. Ale natkniesz się na to w niektórych lekturach, jeśli przeczytasz wystarczająco szeroko lub, niestety, nauki, które możesz otrzymać w szkole. Pozwólcie, że przedstawię tło, skąd wiemy o tych historiach.

W Biblii po prostu wiemy o Baalu jako o bogu Kananejczyków, który jest przeciwieństwem Boga Izraela. To właśnie jemu ludzie służyli za czasów króla Achaba, wiele lat później. Jego żoną była księżniczka kananejska, która przyniosła ze sobą kult Baala.

Achab po raz pierwszy ustanawia w pewnym sensie oficjalną religię państwową Baalizm. Wcześniej ludzie oddawali cześć Baalowi w sposób doraźny. Ale teraz za Achaba zostało to wprowadzone w bardziej formalny sposób.

Aszera znana jest tak naprawdę głównie przez Polaków, których znamy. Nie znamy więc historii tych związków, które właśnie tutaj naszkicowałem. Skąd więc to wiemy? Wiemy to dzięki odkryciu archeologicznemu, którego dokonano w 1929 roku.

Na terenach dzisiejszej Syrii, w północnej Syrii, dokonano odkrycia, którym okazało się być starożytne miasto zwane Ugarit. A to ciekawa historia, jak do tego doszło. Było coś, o czym wspominałem wcześniej, powtórzę to tutaj.

Otynkowane, rozproszone po całej Palestynie i na tym obszarze są te kopce, które są warstwowe i były miejscami starożytnych miast, zwykle budowanych na wydawnym wzgórzu. Nazywa się je tellami. To jest arabskie słowo, hebrajskie słowo to powiedzieć.

Ale Tell to kopiec, w którym różne warstwy to różne warstwy istnienia miasta na przestrzeni wieków. Miasto zostało zniszczone, a kilkadziesiąt lat później zbudowano na nim nowe i tak się dzieje. I tak oto w 1929 roku na swoim polu żył syryjski chłop, który orał swoje pole.

I znajdował się w cieniu, w pobliżu jednego z tych dużych Tell, które nigdy nie zostały odkopane. Po prostu tam był i był tam od wieków. Pług rolnika uderzył w ogromny kamień i uszkodził pług, a kiedy mu się przyjrzał, okazało się, że jest to jakiś nagrobek.

I jedno doprowadziło do drugiego, aż w końcu przyszli uczeni, żeby to zbadać, zaczęli wykopaliska i zdali sobie sprawę, że są na cmentarzu. I okazało się, że był to cmentarz niedaleko miasta, który został założony w tym miejscu. Zwołano więc ekspedycje archeologiczne, aby przyjechać i to wykopać.

Przekopali kolejne poziomy i znaleźli to ogromne, bardzo wpływowe miasto, z królewskim archiwum – biblioteką tysięcy tabliczek zapisanych w kilku różnych językach, w tym w języku, który stał się znany jako ugarycki, podobny do Hebrajski,

ale też trochę inny. Z tekstów tych wynika, że Ugarit był głównym ośrodkiem kosmopolitycznego handlu między wschodem a zachodem do Azji Mniejszej, a także na południe do Kanaanu, a także do Egiptu. Było to więc ważne skrzyżowanie dróg handlowych.

Zawierało także dziesiątki tekstów opowiadających historię wierzeń religijnych Kananejczyków. I tego właśnie dowiadujemy się z tych ugaryckich tekstów. Tutaj dowiadujemy się więcej szczegółów, rozwinięcia historii o Elu, Aszerze, Baalu, Astarte i Anacie, Mocie, Jamie i tak dalej.

więc znaleźć w książkach, niewątpliwie także w Internecie, jeśli chcesz przeczytać prawdziwe historie. Stanowią dobrą, interesującą lekturę. Dochodzi do wielu brutalnych starć między bogami i boginiami.

Są małostkowi, zazdrośni, rywalizują ze sobą i tak dalej. Ale takie jest tło tego, co widzimy w Księdze Sędziów. Powróćmy teraz do Księgi Sędziów.

Chcę też poruszyć kilka głównych tematów poruszanych w tej książce. Moim nadrzędnym tematem, jak to widzę, jest idea odstępstwa Izraela. Ta książka ma zupełnie inny charakter niż w Sędziach czy wielu innych książkach.

Niemal bez przerwy negatywne jest to, że ludzie odwracają się od Boga. Ale odstępstwo jest narzędziem, za pomocą którego autor książki chce opowiedzieć historię, że wyjściem z tego odstępstwa jest to, że Izrael powinien mieć bogobojnego króla. I tak ta książka prowadzi nas od zakończenia Księgi Jozuego w moralne bagno przez całą książkę.

I w miarę czytania książki jest coraz gorzej. Ale kończy się spojrzeniem na czasy, gdy będzie bogobojny król, który będzie wyprowadzał ludzi z tego stanu. Jest to zatem księga przejściowa pomiędzy czasami Jozuego a czasami Samuela, Dawida i innych.

To naprawdę książka, która kładzie podwaliny pod ustanowienie monarchii w Izraelu. W osobnym fragmencie mówiłem o przymierzach, przymierzu Abrahamowym prowadzącym do przymierza Dawidowego i wątku królestwa poprzez nie. I to byłoby również tłem dla tej Księgi Sędziów.

Dlatego chciałbym mieć pewność, że obejrzysz ten fragment. To samodzielny fragment filmów, w którym zwracam uwagę, że idea królestwa jest ideą Boga od samego początku, od początku Księgi Rodzaju, poprzez Księgę Powtórzonego Prawa, aż do Jozuego, Sędziów, Samuela i tak dalej. Zatem pomysł króla nie był zły .

Było to coś, na co zwracali uwagę autorzy biblijni, a mianowicie Boży zamiar, aby w pewnym momencie pojawił się król. Był to jednak król inny niż zwykle spotykany na

starożytnym Bliskim Wschodzie. Kilka przykładów tego zobaczymy także w Księdze Sędziów.

To byłby więc temat nadrzędny: odstępstwo i droga prowadząca do pobożnego króla. Teraz kilka tematów poniżej. Z pewnością głównym tematem Księgi Sędziów jest ziemia.

W Jozuem jest dziedzictwo ziemi, zgodnie z Bożymi obietnicami. W Księdze Sędziów uwaga pozostaje w centrum uwagi, ale bardziej chodzi o to, dlaczego Izrael nie jest w stanie w pełni posiąść tej ziemi? Mamy te wskazówki na końcu Księgi Jozuego, ale nie są one rozwinięte. W Księdze Sędziów, zwłaszcza w pierwszym rozdziale, jest napisane, dlaczego nie byli w stanie utrzymać tej ziemi.

A stało się tak z powodu nieposłuszeństwa Izraela. Zatem troska o ziemię w Sędziach wiąże się z innym tematem Jozuego, a mianowicie ideą czystości kultu. A gdyby wypędzili króla ze Stanów Zjednoczonych, tak jak powinni, ich religia i wiara mogłyby wyrosnąć na dziewiczej ziemi, nieskażonej przez nikogo innego w okolicy.

A jednak w Księdze Sędziów widzimy coś zupełnie odwrotnego. Byli skażeni, nie wypędzali ludzi i skutki tego były tragiczne. Drugim tematem, który chciałbym zobaczyć, jest apostazja, ale drugą stroną jest wierność Boga.

Dlatego też raz po raz odstępstwo Izraela jest postrzegane jako przyczyna grózb. Widzimy to we wstępie, w rozdziałach 1 i 2. Widzimy to w kółko, gdy następny sędzia mówi, że Izrael odwrócił się i Bóg pozwolił mu wejść w ręce jakiegokolwiek następnego wroga. Ale w każdym przypadku, gdy lud wołał do Boga, Bóg był wierny i powołał następnego sędziego, aby wybawił lud.

Zatem w pewnym sensie Bóg rzeczywiście jawi się jako bohater tej księgi. Działał w imieniu Izraela, pomimo jego niewiernego charakteru. I niestety, większość sędziów ucieleśniała tę apostazję.

Sędziowie w większości nie byli wielkimi wzorami cnót. Mamy teraz kilka błyskotliwych przykładów, które temu zaprzeczają, ale czasami wydaje się, że sami sędziowie, poszczególni sędziowie, są w równym stopniu częścią problemu, jak i jego rozwiązania. Myślę, że mamy do czynienia z mieszkanką, którą możemy dostrzec w osobach sędziów.

Prawdopodobnie dwóch najbardziej znanych sędziów to Gideon i Samson. A Gideon zaczyna bardzo dobrze. Na początku postępuje właściwie, ale w końcu podważa swoją pozycję przywódcy, ponieważ robi efod i staje się sidłem dla niego i jego rodziny.

Samson jest wielką siłą militarną, która może wybawić Filistynów, ale jego własne życie moralne jest dalekie od cnotliwego i przyjrzymy się temu, gdy dojdziemy do życia Samsona. Skoro już tu jesteśmy, myślę, że to jest miejsce, w którym możemy o tym porozmawiać. Nowy Testament wspomina kilku sędziów.

W Liście do Hebrajczyków mamy słynny fragment, który większość z Was zna. W 11. rozdziale Listu do Hebrajczyków znajduje się Sala Wiary, że tak powiem, lista bohaterów wiary. W wersecie 31 jest mowa o prostytutce Rachab.

Mówiliśmy o niej w wykładach na temat Księgi Jozuego. Ale potem w wersecie 32 jest mowa o czterech sędziach z Księgi Sędziów. I tak mówi autor Listu do Hebrajczyków, Hebrajczyków 11, werseł 32: I cóż więcej mam powiedzieć? Bo nie starczyłoby mi czasu na opowiedzenie o Gedeonie, Baraku, Samsonie, Jeftym, Dawidzie i Samuelu oraz o prorokach.

Zatem to trwa szybko. Ale wspomina o czterech z 12 sędziów tutaj, w Liście do Hebrajczyków 11, i byli to ci, w wersecie 33, którzy przez wiarę podbili królestwa, wymusili sprawiedliwość, uzyskali obietnice, zatkali paszcze lwom, ugasili moc ognia, uciekli przed skraj mieczem, stali się silni ze słabości. Jest tu więc cała lista rzeczy, która mówi, że ci bohaterowie, ci czterej sędziowie, Dawid, Samuel, a także prorocy, uczynili to wszystko.

I to stawia ich na wysokim piedestale. Z mojego punktu widzenia Księga Sędziów przedstawia większość tych sędziów w znacznie bardziej negatywnym świetle. Nie cofa się przed stwierdzeniem, że zrobili coś pozytywnego, ale też nie cofa się przed ukazaniem ich wad i niedociągnięć.

Jak więc połączyć te dwie perspektywy? I powiedziałbym w zasadzie, że autor Listu do Hebrajczyków może skupia się na czymś w rodzaju ostatecznego sądu nad tymi ludźmi, że z czasem wypełnili wolę Bożą i tak dalej. Jednak autor Sędziów skupia się na niektórych niedociągnięciach, aby przedstawić inny punkt widzenia, który próbuje przedstawić. Dawid to oczywiście nie tylko sędziowie, ale sam Dawid poniósł spektakularną porażkę w sprawie Batszeby i jej męża Uriasza.

A jednak ostateczny werdykt Pisma jest taki, że był on człowiekiem według Bożego serca. Był człowiekiem, który skomponował dużą liczbę Psalmów. Zatem, mimo pewnych wad, werdykt w sprawie Davida jest pozytywny.

I chyba musiałbym zwrócić uwagę na oczywistość, jeśli warunkiem umieszczenia w rozdziale o Sali Wiary jest brak grzechu, byłby to bardzo krótki rozdział. Nie ma żadnej postaci, którą znamy w Biblii, z wyjątkiem samego Jezusa, która by do tego pasowała. Zatem autor Listu do Hebrajczyków próbuje przedstawić inny pogląd niż autor Listu Sędziów.

Autor Sędziów stara się pokazać, jak nawet sami przywódcy zostali ponizeni, niestety, na wiele znaczących sposobów. Powiedziałbym, że innym tematem Księgi Sędziów jest patrzenie w przyszłość na monarchię, jak już wspomnieliśmy, jako część wielkiego tematu. Rozwiemy to bardziej, gdy przyjrzymy się konkretnym fragmentom, więc rozwiemy to na koniec.

Dwie ostatnie kwestie, o których chcę porozmawiać w części wprowadzającej, to jedna z nich: co z samym urzędem sędziego? Co oni robili? Kim byli sędziowie? Jakimi byli ludźmi? Jaki był, że tak powiem, zakres ich obowiązków? Dziś myślimy o sędziach jako o surowych postaciach w czarnych szatach na sali sądowej lub widzimy naszych ulubionych sędziów w telewizji, sędziego Judy lub kilka podobnych osób. Ale co robili sędziowie z Księgi Sędziów? Istnieje znaczący tekst, który pokazuje nam coś na ten temat w Sędziach, rozdział 4. Jeśli zwrócić się ze mną do Sędziów 4, jest to rozdział, który mówi o Deborze i Baraku. Prowadzą konflikt z Kananejczykami, a Bóg daje zwycięstwa i tak dalej.

Ale spójrzmy na Sędziów 4, wersety 4 i 5. Jest tam napisane: Debora, prorokini, żona Lapidota, sądziła wówczas Izrael. Zatem Deborah jest sędzią i co robiła, kiedy osądzała? Cóż, werset 5 mówi: Siadała pod palmą Debory między Ramą a Betel na wzgórzu Efraima, a lud izraelski przychodził do niej na sąd. Wygląda więc na to, że jest sędzią w stylu, o jakim myślimy w XXI wieku.

Ktoś, do kogo ludzie przychodzą, ona wydaje sądy i tak dalej. Ale w pozostałej części tego rozdziału widzimy także, że przewodzi ona w konflikcie i bitwie przeciwko Jabinowi, królowi Chasor, i wodzowi Syserze, a także w pokonaniu przez nich Kananejczyków. Zatem w przypadku większości pozostałych sędziów nie widzicie tej funkcji prawnej.

Nie widzimy tej funkcji funkcjonowania jako sędzia, tak jak byśmy o nich myśleli. W przypadku większości sędziów, jaki znamy kontekst, przynajmniej w przypadku sędziów, że mamy o nich prawdziwe historie, jest 12 sędziów, jest 7 sędziów, mamy jakąś historię o tym, co robili, 5 spośród sędziów nazywa się ich sędziami mniejszymi, a to po prostu mówi, że osądzali Izrael przez tyle lat, i to w zasadzie tyle. Jeden lub dwa wersety.

Ale spośród sędziów, o których wiemy coś więcej, czyli siódemki, ich podstawową funkcją była funkcja wybawiciela wojskowego. Istnieje cykl, o którym już wspomnieliśmy mimochodem, kiedy Izrael popadł w grzech, odwrócił się od Boga, Bóg w swoim gniewie wydał ich w ręce jakiegoś wroga, byli uciskani, przez jakiś czas byli poddani, wołali do Boga o wybawienie, Bóg powołał następnego sędziego, sędzia ich wybawił, a potem ziemia zaznała spokoju przez 40, 80 lat, czy coś innego, a potem cykl zaczyna się od nowa. Ale podstawą tego, kim byli sędziowie, byli wybawiciele lub wybawiciele wojskowi.

Z pewnością widzimy to w przypadku Samsona, widzimy to w przypadku Gedeona i większości innych głównych sędziów. Kiedy więc myślimy o Księdze Sędziów, pierwszą rzeczą, o której powinniśmy pomyśleć, nie jest wyobrażenie sobie kogoś na sali sądowej z młotkiem lub siedzącego pod palmą i podejmującego decyzje, ale raczej wybawiciela wojskowego, który ma prowadzić ludzi. Na koniec chcę porozmawiać o wprowadzeniu do księżki i jeśli masz mój zarys, zobaczysz, co zrobiłem, nazywając rozdział 1, werset 1, rozdział 3, werset 6, korzenie odstępstwa Izraela, i jest tu naprawdę podwójne wprowadzenie, rozdział 1, werset 1, do rozdziału 2, werset 5, a następnie 2, 6 do 3, 6, i to są w pewnym sensie powielone rzeczy.

I chcę porozmawiać, szczególnie o tym pierwszym, o umiejscowieniu i funkcji pierwszego wprowadzenia do Jozuego. Spójrzmy więc na rozdział 1. Jest tam napisane: Po śmierci Jozuego lud izraelski zapytał Pana, kto pierwszy wyruszy dla nas przeciwko Kananejczykom, aby z nimi walczyć? Zatem zauważcie, chronologicznie, dzieje się to zaraz po zakończeniu ich wydarzeń w Jozue i nie ma wyznaczonego przywódcy. Ludzie muszą pytać, kto będzie przywódcą, a Bóg odpowiada: cóż, będzie to Juda.

Myślę, że to istotne, ponieważ pamiętajcie, że w 49. rozdziale Księgi Rodzaju istnieją obietnice dane Judzie, że wasi bracia będą się przed wami kłaniać. Juda wstąpi na ważne miejsce wśród plemion i widzimy to tutaj. Widzimy to znacznie później, gdy pobożni królowie wywodzą się z rodu Judy, Dawida i jego potomków.

To jest początek świetności tego plemienia. Widzieliśmy w Księdze Jozuego, że przydział ziemi dla Judy jest największy ze wszystkich plemion, Jozue, rozdział 15. I mówi i zaciąga Symeona, jego brata.

Symeon staje się częścią terytorium Judy. Zatem istnieje teraz silny kontrast, gdy zaczynamy dostrzegać konflikt lub kontrast pomiędzy pokojowym zakończeniem Jozuego a bardziej wojowniczą naturą rzeczy tutaj. Wspomnieliśmy po drodze, że Jozue zdaje się dokonywać całkowitych podbojów.

Jozue 10 mówi, że kiedy podbili tę ziemię, nie pozostawili nic do oddychania. Koniec rozdziału 11 również mówi coś takiego. Ale w tym rozdziale, zwłaszcza począwszy od wersetu 19 i następnego, czyli 18, Juda zdobyła Gazę wraz ze swoim terytorium, Aszkelon i tak dalej.

Ale w wersecie 19 nie mógł wypędzić mieszkańców równiny, ponieważ mieli żelazne rydwany. Oto zatem żelazny monopol, który wydaje się być w rękach wrogów Judy, Kananejczyków. W wersecie 21 lud Beniamina nie wypędził Jebusytów mieszkających w Jerozolimie.

Tak to idzie. Zatem tutaj jest to niepełne poczucie podboju, podczas gdy tam jest pełniejsze. Ale jeśli uważnie przeczytamy Księgę Jozuego, oczywiście znajdziemy w niej podobne odniesienia.

Sam Jozue już przewidział, że w niektórych miejscach podbój nie jest jeszcze zakończony. Na koniec chcę przyjrzeć się rozdziałowi 2 Sędziów, następnej sekcji, pierwszej części drugiego wprowadzenia, czyli rozdziałowi 2, werseom 6 do 10. Przeczytajmy więc jeszcze raz rozdział 1, werset 1.

Po śmierci Jozuego lud Izraela pytał Pana i tak dalej. Ale teraz spójrz na rozdział 2, werset 6. Jest tam napisane, że kiedy Jozue odprawił lud, każdy z Izraelitów udał się do swojego dziedzictwa, aby objąć ziemię w posiadanie. Ludzie służyli Panu przez wszystkie dni Jozuego, przez wszystkie dni starszych, którzy przeżyli Jozuego i którzy widzieli wielkie dzieła.

Werset 8: Jozue, syn Nuna, sługa Pana, zmarł w wieku 110 lat. Pochowali go w jego rodzinnym mieście. Werset 10, a także całe to pokolenie zgromadziło się u swoich ojców i tak dalej.

Tutaj wyraźnie widać, co widzieliśmy w Księdze Jozuego. Pamiętajcie, że u Jozuego jest napisane, że lud szedł za Panem przez wszystkie dni Jozuego i przez wszystkie dni starszych, którzy ich przeżyli. Ale tu, w wersecie 10, jest powiedziane, że całe to pokolenie zebrało się do swoich ojców, a po nich powstało inne pokolenie, które nie znało Pana ani dzieła, którego dokonał dla Izraela.

Tak więc, natychmiast, wkrótce po śmierci Jozuego, nadchodzi czas odstępstwa. Ale pytanie brzmi: co się tutaj dzieje? Ponieważ wydaje się, że Jozue umarł dwa razy. Rozdział 1, werset 1 mówi, że po śmierci Jozuego ludzie przybyli do Izraela.

Potem Joshua nagle znów ożywa. W rozdziale 2, wersecie 6, odrzuca lud i umiera później w tym fragmencie. Werset 8. Moim zdaniem rozdział 2, wersety 6 do 10 to retrospekcja.

To w zasadzie fragment, prawie wycięty fragment z 24. rozdziału Jozuego. Zawiadomienie o śmierci Jozuego. I w pewnym sensie autor Księgi Sędziów umieścił to tutaj, żeby powiedzieć: pamiętajmy o zakończeniu tego i o tym, jak tworzy to podstawę tego, co się tutaj dzieje.

Więc to nie jest tak, że Jozue nie umiera dwa razy. Wielu krytycznych uczonych stwierdziło oczywiście, że jest to kolejny przykład sprzeczności w Biblii. Wydaje mi się jednak, że umieszczono to tutaj celowo, aby przygotować grunt pod to, co wydarzy się w następnej części książki.

Zasadniczo jest to tylko mała retrospekcja, która pomaga nam to zobaczyć. Na tym zakończymy wprowadzenie do Księgi Sędziów. Następnie w następnych wykładach zajmiemy się samą książką.

To jest dr David Howard w swoich naukach na temat ksiąg Jozuego poprzez Rut. To jest sesja 22, Wprowadzenie do sędziów.